

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziesiąta izba)

z dnia 5 grudnia 2024 r. *

Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki –
Artykuł 101 ust. 1 TFUE – Porozumienia wertykalne – Ograniczenie „ze względu na skutek” –
Porozumienia przewidujące ograniczenia w zakresie gwarancji na samochód –
Obowiązek wykazania skutków antykonkurencyjnych przez organ ochrony konkurencji –
Skutki rzeczywiste i skutki i potencjalne

W sprawie C-606/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (regionalny sąd administracyjny, Łotwa) postanowieniem z dnia 2 października 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 października 2023 r., w postępowaniu:

„Tallinna Kaubamaja Grupp” AS,

„KIA Auto” AS

przeciwko

Konkurences padome,

TRYBUNAŁ (dziesiąta izba),

w składzie: D. Gratsias, prezes izby, M. I. Jarukaitis, prezes czwartej izby, i Z. Csehi (sprawozdawca), sędzia,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu „Tallinna Kaubamaja Grupp” AS i „KIA Auto” AS – I. Azanda, advokāte,
- w imieniu rządu łotewskiego – J. Davidoviča i K. Pommere, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: łotewski.

– w imieniu rządu hiszpańskiego – L. Aguilera Ruiz, w charakterze pełnomocnika,
– w imieniu Komisji Europejskiej – P. Berghe, I. Naglis i D. Viros, w charakterze pełnomocników,
podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznik generalnej, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 101 ust. 1 TFUE.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy „Tallinna Kaubamaja Grupp” AS i „KIA Auto” AS a Konkurences padome (radą ds. konkurencji, Łotwa) w przedmiocie grzywny nałożonej z powodu zawarcia porozumienia wertykalnego przewidującego ograniczenia w zakresie gwarancji na samochód.

Ramy prawne

- 3 Zgodnie z art. 11 ust. 1 Konkurences likums (ustawy o konkurencji) z dnia 4 października 2001 r. (*Latvijas Vēstnesis*, 2001, nr 151):

„Zakazane i nieważne od chwili ich podpisania są porozumienia pomiędzy podmiotami gospodarczymi mające uniemożliwić, ograniczyć lub zakłócić konkurencję na terytorium Łotwy, przy czym za takie porozumienia uważa się porozumienia dotyczące:

[...]

- 7) działań (lub zaniechań), w wyniku których inny podmiot gospodarczy zmuszony jest do opuszczenia danego rynku lub utrudnione zostaje wejście innego potencjalnego podmiotu gospodarczego na dany rynek”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 4 Kia Auto, spółka prawa estońskiego, jest jedynym upoważnionym importerem pojazdów marki KIA na Łotwie. Spółka ta wybiera i zatwierdza upoważnionych przedstawicieli, którzy wprowadzają do obrotu samochody KIA i dokonują ich naprawy w ramach gwarancji udzielonej przez producenta lub importera.
- 5 Decyzją z dnia 7 sierpnia 2014 r. rada ds. konkurencji nałożyła na KIA Auto, za naruszenie art. 11 ust. 1 pkt 7 ustawy o konkurencji, grzywnę w wysokości 134 514,43 EUR, z czego 96 150,92 EUR zostało nałożone solidarnie na Tallinna Kaubamaja Grupp, jej spółkę dominującą.
- 6 Rada ds. konkurencji uznała, że KIA Auto, jako importer upoważniony przez producenta samochodów marki KIA, a także upoważnieni dealerzy i stacje obsługi samochodów marki KIA (zwani dalej „upoważnionymi przedstawicielami”) uzgodnili warunki gwarancji, które zobowiązują lub zachęcają właścicieli samochodów, w celu dalszego korzystania z gwarancji na samochód, do zlecenia tym upoważnionym przedstawicielom przeprowadzenia w okresie

gwarancji wszystkich okresowych przeglądów przewidzianych przez producenta KIA i napraw nieobjętych gwarancją, a także do używania oryginalnych części zamiennych KIA podczas okresowych przeglądów i napraw dokonywanych w okresie gwarancji.

- 7 Rada ds. konkurencji stwierdziła zatem istnienie wertykalnego porozumienia w sprawie warunków gwarancji w ramach sieci KIA, które to porozumienie utrudnia po pierwsze dostęp mechaników prowadzących warsztaty niezależne, poza gwarancją, do rynku łotewskiego w okresie gwarancji usług naprawczych, a po drugie, dostęp niezależnych producentów części zamiennych do rynku dystrybucji tych części na Łotwie, i ogranicza konkurencję między dystrybutorami części zamiennych.
- 8 Rada ds. konkurencji uznała stwierdzone porozumienie za ograniczające konkurencję ze względu na skutek, podkreślając w tym względzie, że obowiązujący standard dowodowy nie wymaga wykazania rzeczywistych skutków. Zdaniem rady ds. konkurencji negatywne skutki dla konkurencji wynikają bowiem z samego charakteru klauzul ograniczających i nie jest konieczne wykazanie skutków, które rzeczywiście wystąpiły.
- 9 Na decyzję nakładającą na nie grzywnę skarżące w postępowaniu głównym wniosły skargę do Administratīvā apgabaltiesa (regionalnego sądu administracyjnego, Łotwa), sądu odsyłającego, który oddalił tę skargę wyrokiem z dnia 10 marca 2017 r.
- 10 Skarżące w postępowaniu głównym wniosły skargę kasacyjną do Senāta Administratīvo lietu departaments (sądu najwyższego, wydział spraw administracyjnych, Łotwa), który wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r. uchylił wyrok sądu odsyłającego i przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania.
- 11 Senāta Administratīvo lietu departaments (sąd najwyższy, wydział spraw administracyjnych) uznał, że sąd odsyłający, badając, czy decyzja nakładająca grzywnę skutecznie wywodzi wniosek, że porozumienie było zakazane ze względu na swoje skutki, oparł się na kryteriach oceny nieprawidłowych względem kryteriów, które należy wziąć pod uwagę w przypadku skutków ograniczających konkurencję. W tych okolicznościach sąd najwyższy orzekł, że sąd odsyłający nie mógł prawidłowo ocenić, czy decyzja ta była wystarczająco uzasadniona.
- 12 Sąd odsyłający, opierając się na dodatkowych uwagach przedstawionych przez radę ds. konkurencji w następstwie wyroku sądu najwyższego, wskazuje, że wnioski płynące z tego wyroku różnią się zasadniczo od wniosków płynących z orzecznictwa Trybunału, wobec czego treści ograniczenia konkurencji ze względu na skutek i wynikającego z niego standardu dowodowego nie można uznać za oczywiste. Sąd odsyłający uważa zatem za konieczne zwrócenie się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w celu wyjaśnienia kwestii dotyczących dowodu porozumień ze względu na skutek.
- 13 W szczególności uważa on, że jak wynika z uwag rady ds. konkurencji, należy zastosować podejście analogiczne do podejścia przyjętego przez Sąd Unii Europejskiej w wyroku z dnia 10 listopada 2021 r., Google i Alphabet/Komisja (Google Shopping) (T-612/17, EU:T:2021:763), który dotyczył naruszenia art. 102 TFUE, do celów stosowania i wykładni art. 101 TFUE, a w konsekwencji art. 11 ustawy o konkurencji. Jego zdaniem w owym wyroku Sąd wskazał, że Komisja Europejska nie jest zobowiązana do wykazania rzeczywistego wystąpienia możliwych konsekwencji wyeliminowania lub ograniczenia konkurencji, lecz wystarczy, że wykaże istnienie skutków potencjalnych. Według niego z wyroku tego wynika zatem, że przy ocenie skutków danego porozumienia dla konkurencji nie należy ograniczać wszystkich istotnych okoliczności

danego przypadku do stwierdzenia konkretnych negatywnych skutków dla konkurencji, ponieważ takie podejście eliminowałoby de facto możliwość położenia przez organ ochrony konkurencji kresu ograniczeniom konkurencji, które nie wywołały jeszcze możliwych do rzeczywistego zidentyfikowania negatywnych skutków.

14 W tych okolicznościach Administratīvā apgabaltiesa (regionalny sąd administracyjny) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy zgodnie z art. 101 ust. 1 TFUE organ ochrony konkurencji musi wykazać istnienie rzeczywistych i konkretnych skutków ograniczających konkurencję (»actual/real restrictive effects on competition«) dla celów oceny zakazanego porozumienia przewidującego ograniczenia w zakresie gwarancji na samochody, które zobowiązują lub zachęcają właścicieli samochodów do przeprowadzania ich napraw i przeglądów wyłącznie u upoważnionych przedstawicieli producenta samochodu, a także do używania oryginalnych części zamiennych tego producenta podczas okresowego przeglądu, aby gwarancja na samochód pozostała ważna?

2) Czy w świetle art. 101 ust. 1 TFUE dla oceny porozumienia, o którym mowa w pierwszym pytaniu prejudycjalnym, wystarczy, by organ ochrony konkurencji wykazał jedynie istnienie potencjalnych skutków ograniczających konkurencję (»potential restrictive effects«)?”.

W przedmiocie właściwości Trybunału

15 Sąd odsyłający wskazuje, że stosowanie art. 11 ust. 1 ustawy o konkurencji nie może różnić się od stosowania art. 101 ust. 1 TFUE, ponieważ oba te przepisy ustanawiają ramy prawne w istocie analogiczne. Według niego należy zatem wziąć pod uwagę rozważania Trybunału dotyczące stosowania art. 101 ust. 1 TFUE.

16 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, w ramach współpracy pomiędzy Trybunałem a sądami krajowymi ustanowionej na mocy art. 267 TFUE, jedynie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i na którym spoczywa odpowiedzialność za przyszły wyrok, należy, przy uwzględnieniu okoliczności konkretnej sprawy, zarówno ocena, czy dla wydania wyroku jest niezbędne uzyskanie orzeczenia prejudycjalnego, jak również ocena znaczenia pytań, z którymi zwraca się do Trybunału. W konsekwencji, jeżeli zadane pytania dotyczą wykładni prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., *Visma Enterprise*, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).

17 Jednak, również zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, do Trybunału należy ocena sytuacji, w jakiej sąd krajowy kieruje do niego wniosek, w celu zweryfikowania swojej własnej właściwości (wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., *Visma Enterprise*, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

18 W tym względzie należy przypomnieć, że Trybunał wielokrotnie uznawał swoją właściwość do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczących przepisów prawa Unii w sytuacjach, w których stan faktyczny postępowania głównego sytuował się poza zakresem bezpośredniego stosowania tego prawa, lecz w których przepisy tego prawa znalazły zastosowanie do sprawy za pośrednictwem prawa krajowego, które dostosowuje się, ze

względem na rozwiązania sytuacji czysto krajowych, do rozwiązań przyjętych w prawie Unii (wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., *Visma Enterprise*, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 19 Taka właściwość jest uzasadniona oczywistym interesem, jaki dla porządku prawnego Unii istnieje w tym, by celem uniknięcia przyszłych rozbieżności w wykładni przepisy lub pojęcia przejęte z prawa Unii były interpretowane w sposób jednolity (wyrok z dnia 13 października 2022 r., *Baltijas Starptautiskā Akadēmija i Stockholm School of Economics in Riga*, C-164/21 i C-318/21, EU:C:2022:785, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 20 W niniejszym przypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że art. 11 ust. 1 ustawy o konkurencji przewiduje ramy prawne identyczne z ramami ustanowionymi w art. 101 ust. 1 TFUE oraz że wspomniany art. 11 ust. 1 tej ustawy jest poddawany takiej samej wykładni jak art. 101 ust. 1 TFUE. Ponadto należy przypomnieć, że Trybunał uznał już swoją właściwość do orzekania w przedmiocie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczących wykładni art. 101 ust. 1 TFUE w sytuacjach czysto krajowych, niewywierających wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi, w których miał zastosowanie art. 11 ust. 1 ustawy o konkurencji (zob. podobnie wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., *Visma Enterprise*, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Jak z tego wynika, Trybunał jest właściwy do orzekania w niniejszej sprawie w kwestiach dotyczących wykładni art. 101 ust. 1 TFUE.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 22 Poprzez owe pytania, które należy zbadać łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego – który bada, czy porozumienie przewidujące ograniczenia gwarancji na samochód zobowiązujące lub zachęcające właścicieli pojazdów samochodowych do dokonywania ich naprawy i przeglądu wyłącznie u upoważnionych przedstawicieli producenta samochodu, a także do używania oryginalnych części zamiennych tego producenta podczas okresowego przeglądu, aby gwarancja na samochód pozostała ważna, można uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na skutek, w rozumieniu tego przepisu – obowiązek wykazania istnienia konkretnych i rzeczywistych skutków ograniczających konkurencję, czy też wystarczy, że wykaże istnienie potencjalnych skutków ograniczających konkurencję.
- 23 W tym względzie należy przypomnieć, że stosownie do art. 101 ust. 1 TFUE niezgodne z rynkiem wewnętrznym i zakazane są wszelkie porozumienia między przedsiębiorstwami, wszelkie decyzje związków przedsiębiorstw i wszelkie praktyki uzgodnione, które mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi i których celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz rynku wewnętrznego.
- 24 Aby w danym przypadku można było uznać, że porozumienie, decyzja związku przedsiębiorstw lub uzgodniona praktyka są objęte zakazem przewidzianym w art. 101 ust. 1 TFUE, zgodnie z brzmieniem tego postanowienia konieczne jest wykazanie, że zachowanie to ma na celu zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji lub że ma ono taki skutek (wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., *International Skating Union/Komisja*, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 25 W tym celu należy w pierwszym rzędzie zbadać cel rozpatrywanego zachowania. W przypadku gdy po przeprowadzeniu takiego badania okazuje się, że zachowanie to ma antykonkurencyjny cel, badanie jego wpływu na konkurencję nie jest konieczne. Zatem jedynie w przypadku, gdy nie można uznać, że zachowanie to ma antykonkurencyjny cel, konieczne jest w drugim rzędzie przeprowadzenie badania antykonkurencyjnego skutku (wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., International Skating Union/Komisja, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Analiza, jaką należy przeprowadzić, różni się w zależności od tego, czy w przypadku danego zachowania zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji jest jego „celem”, czy „skutkiem”, ponieważ każde z tych dwóch pojęć podlega odrębnym reżimom prawnym i dowodowym (wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., International Skating Union/Komisja, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, pkt 100 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 W niniejszym przypadku sąd odsyłający, wychodzący z założenia, którego zasadność powinien zweryfikować, że porozumienie będące przedmiotem postępowania głównego nie ma na celu ograniczenia konkurencji, wskazuje, że do niego należy ocena, czy ma ono skutek antykonkurencyjny.
- 28 W tym względzie z utrwalonego orzecznictwa wynika, że pojęcie zachowania mającego antykonkurencyjny „skutek” obejmuje każde zachowanie, którego nie można uznać za mające antykonkurencyjny „cel”, pod warunkiem wykazania, iż rzeczywistym lub potencjalnym skutkiem tego zachowania jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji, i to w odczuwalny sposób (wyrok z dnia 21 grudnia 2023 r., International Skating Union/Komisja, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, pkt 109 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 29 W tym celu konieczne jest zbadanie, jak rzeczywiście wyglądałaby konkurencja, gdyby dane porozumienie, decyzja związku przedsiębiorstw lub uzgodniona praktyka nie istniały (wyroki: z dnia 18 listopada 2021 r., Visma Enterprise, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 74; z dnia 21 grudnia 2023 r., International Skating Union/Komisja, C-124/21 P, EU:C:2023:1012, pkt 110 i przytoczone tam orzecznictwo), poprzez określenie rynku lub rynków, na których zachowanie to może wywoływać skutki, a następnie określenie tych skutków, niezależnie od tego, czy są one rzeczywiste, czy potencjalne. Badanie to wymaga samo w sobie uwzględnienia wszystkich istotnych okoliczności.
- 30 Ocena skutków porozumienia w świetle art. 101 TFUE pociąga więc za sobą konieczność uwzględnienia konkretnych ram, w jakie to porozumienie się wpisuje, w szczególności kontekstu gospodarczego i prawnego, w jakim dane przedsiębiorstwa prowadzą działalność, charakteru towarów lub usług, których to dotyczy, jak również rzeczywistych warunków funkcjonowania i struktury rozpatrywanego rynku lub rynków. Jak z tego wynika, scenariusz alternatywny, rozpatrywany przy założeniu niezawarcia wspomnianego porozumienia, musi być realistyczny i wiarygodny (wyrok z dnia 27 czerwca 2024 r., Komisja/Servier i in., C-176/19 P, EU:C:2024:549, pkt 341 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 31 W tym względzie Trybunał miał już okazję wyjaśnić, że ustalenie alternatywnego scenariusza ma na celu ustalenie realnych możliwości zachowania uczestników rynku w przypadku niezawarcia danego porozumienia i określenie w ten sposób prawdopodobnej konkurencji na rynku oraz jego struktury w przypadku niezawarcia tego porozumienia [wyroki: z dnia 30 stycznia 2020 r., Generics (UK) i in., C-307/18, EU:C:2020:52, pkt 120; z dnia 18 listopada 2021 r., Visma Enterprise, C-306/20, EU:C:2021:935, pkt 76].

- 32 Niemniej jednak okoliczność, że scenariusz alternatywny jest zarówno realistyczny, jak i wiarygodny, nie wyklucza możliwości uwzględnienia czysto potencjalnych skutków porozumienia między przedsiębiorstwami w celu ustalenia, czy stanowi ono ograniczenie konkurencji ze względu na skutek. W tym względzie Trybunał orzekł w szczególności, że uznanie, iż w sytuacji gdy porozumienie między przedsiębiorstwami zostało wykonane, nie można uwzględniać potencjalnych skutków tego porozumienia w celu oceny jego skutków ograniczających konkurencję, naruszałoby zarówno charakterystykę metody scenariusza alternatywnego nierozzerwalnie związanej z oceną ograniczenia konkurencji ze względu na skutek, jak i orzecznictwo, zgodnie z którym skutki ograniczające konkurencję mogą być zarówno rzeczywiste, jak i potencjalne, aczkolwiek muszą być wystarczająco odczuwalne (zob. podobnie wyrok z dnia 27 czerwca 2024 r., Komisja/Servier i in., C-176/19 P, EU:C:2024:549, pkt 345–353).
- 33 Wystarczy zatem, po odpowiednim zbadaniu konkurencji w rzeczywistym kontekście, w jakim występowałaby ona w braku przedmiotowego porozumienia, móc stwierdzić potencjalne skutki ograniczające konkurencję, które są wystarczająco odczuwalne (zob. podobnie wyroki: z dnia 28 maja 1998 r., Deere/Komisja, C-7/95 P, EU:C:1998:256, pkt 77, 78; a także z dnia 28 maja 1998 r., New Holland Ford/Komisja, C-8/95 P, EU:C:1998:257, pkt 91, 92).
- 34 W tych okolicznościach do sądu odsyłającego należy ocena, czy rada ds. konkurencji prawidłowo zbadała sposób, w jaki konkurencja odbywałaby się w rzeczywistym kontekście, w jakim występowałaby ona w przypadku braku skutków przedmiotowego porozumienia, określając rynki, na których porozumienie to wywiera skutki, i identyfikując te odczuwalne skutki, niezależnie od tego, czy są one rzeczywiste, czy potencjalne.
- 35 Ponadto Trybunał orzekł w pkt 65 i 66 wyroku z dnia 6 października 2015 r., Post Danmark (C-23/14, EU:C:2015:651), iż aby stwierdzić, że badana pod kątem art. 82 WE (obecnie art. 102 TFUE) praktyka nosi znamiona nadużycia, konieczne jest wywieranie przez nią antykonkurencyjnego wpływu na rynek, przy czym nie musi on być rzeczywisty, gdyż wystarczy wykazanie potencjalnego skutku antykonkurencyjnego mogącego spowodować wykluczenie konkurentów co najmniej równie skutecznych jak przedsiębiorstwo posiadające już pozycję dominującą
- 36 Zatem wykładnia art. 101 TFUE przyjęta w orzecznictwie przytoczonym w pkt 28 i 33 niniejszego wyroku, zgodnie z którą wystarczy wykazać istnienie potencjalnych skutków antykonkurencyjnych, w szczególności skutków mogących utrudnić wejście na rynek potencjalnych konkurentów, odpowiada wykładni art. 102 TFUE przyjętej w orzecznictwie przytoczonym w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.
- 37 W świetle powyższych rozważań odpowiedź na pytania prejudycjalne brzmi: art. 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on na organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego – który bada, czy porozumienie przewidujące ograniczenia gwarancji na samochód zobowiązujące lub zachęcające właścicieli pojazdów samochodowych do dokonywania ich naprawy i przeglądu wyłącznie u upoważnionych przedstawicieli producenta samochodu, a także do używania oryginalnych części zamiennych tego producenta podczas okresowego przeglądu, aby gwarancja na samochód pozostała ważna, można uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na skutek, w rozumieniu tego przepisu – obowiązku wykazania istnienia konkretnych i rzeczywistych skutków ograniczających konkurencję. Wystarczy, że organ ten wykaże, zgodnie z owym przepisem, istnienie potencjalnych skutków ograniczających konkurencję, pod warunkiem że są one wystarczająco odczuwalne.

W przedmiocie kosztów

- 38 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziesiąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie nakłada on na organ ochrony konkurencji państwa członkowskiego – który bada, czy porozumienie przewidujące ograniczenia gwarancji na samochód zobowiązujące lub zachęcające właścicieli pojazdów samochodowych do dokonywania ich naprawy i przeglądu wyłącznie u upoważnionych przedstawicieli producenta samochodu, a także do używania oryginalnych części zamiennych tego producenta podczas okresowego przeglądu, aby gwarancja na samochód pozostała ważna, można uznać za ograniczenie konkurencji ze względu na skutek, w rozumieniu tego przepisu – obowiązku wykazania istnienia konkretnych i rzeczywistych skutków ograniczających konkurencję. Wystarczy, że organ ten wykaże, zgodnie z owym przepisem, istnienie potencjalnych skutków ograniczających konkurencję, pod warunkiem że są one wystarczająco odczuwalne.

Podpisy